

som er i Kjøbenhavn med Hensyn til Sædeligheden, er saa umoralisk, at man er nødt til ogsaa her inde fra Rigsdagen at sige, at vi ikke som Rigsdagsmænd ville have Lod eller Del i dette. Den, der vil øve Usædelighed, faar at tage det paa sin egen Kæppe; Rigsdagen, synes det mig, skulde ikke gaa ind paa at regulere eller lægge til Rette for Utugten paa nogen som helst Maade. Derfor saa jeg meget hellere, at man var gaaet ind paa at ophæve hele den lovordnede Prostitution, men jeg vil dog ligesom de andre ærede Talere være glad ved at tage et lille Skridt hen imod det i Haab om, at det hele snart skal affattes. Det synes mig, at der hviler et stort Ansvar paa Rigsdagen og Lovgivningsmagten i det hele taget, naar den tager sig for at lægge til Rette paa den Maade for Utugten, som her er gjort, og lovordne den; man kommer til at bære Ansvar derfor baade for Gud og Mennesker. Der er i mine Øjne noget underligt ved, at de samme, der sidde og lovgive om Ordningen af den danske Folketirke, i hvilken vi lære og ogsaa tro, at vi skulle ikke bedrive Hor eller leve i Skarlevnet, og at Nemestis vil ramme baade det Menneske og det Folk, der lever saaledes, ogsaa ville indlade sig paa at regulere paa dette Felt, thi saa tager man noget af den moraliske Styrke bort under sit Folk, som vi saa haardt trænge til. Ligesom det enkelte Menneske, der er sædelig slap paa dette Felt, bliver det paa alle Felter, saaledes er det en historisk Rendsgerning, at de Folk, der ere gaaede til Grunde, have været slappe paa det sædelige Omraade. Jeg for mit Vedkommende vilde inderlig gerne være med til at kalde paa det bedste hos mit Folk. Lad os endelig komme bort fra under nogen som helst Stikkelse at sige, at dette kan godt gaa an, at det er lovligt, og at vi nok skulle garantere Dig mod visse Sygdomme. Naar man paa Landet taler om at skaffe alt dette Uvæsen bort, hvad skal man saa sige, naar de unge Mennesker komme til Kjøbenhavn og se, at der ligesom skiltes med Utugt og skiltes med, at her kan man uden Risiko gaa hen. Og ikke alene dette, men der skiltes ogsaa paa den Maade, at de stakkels Kvinder søgte omkring paa Gaderne og se at klapre alle dem, de kunne saa fat paa, og dette under Lovens Beskyttelse! Det synes mig, at vi som Rigsdagsmænd og som de, der tro paa Gud og paa Folkets Lykke, maa sige: Bort med dette til de skumle Kroge! Vi skulle ikke være saa sangviniske, at vi tro, at al den Slags kan affattes, men vi kunne sige, at vi ville ikke have det paa offentlig Gade og

ville ikke have, at der skiltes dermed. Naar vi lære og tro, at der er Straf baade hos Gud og Mennesker for at drive Usædelighed, saa ville vi ikke have, at det skal kunne siges om Kjøbenhavn, at nu er det snart den eneste, maasse allerede nu den eneste By i hele Verden, hvor man har lovordnet Utugtswæsen. Jeg tror, at man bør sige de Mænd Tak, der have begyndt Arbejdet for denne Sag. Lad os se at blive dette Uvæsen kvit! Jeg har den Tro, at den Dag, da Regering og Rigsdag blive enige om, at hele dette lovbeskyttede Uvæsen, dette Udyr skal bort, vil det blive til Velsignelse for hele Folket, som med Sorg ser paa dette. Og naar man i det hele retter Øjet saa stærkt mod disse stakkels Kvinder, saa er det jo sikkert nok, at det er faldne Kvinder, men de flestes Saga kan skrives med dette: Fattig, forført, forladt, og dermed ere de saaledes kastede hen til en Stampet for deres Folk og som en Skovfyr for enhver, medens Manden, der har forført og bedraget dem, kan gaa frant og fri. Vil man endelig lovordne dette, saa skulde man tage det til begge Sider og sige: Den, der øver Utugt, enten det er en Mand eller en Kvinde, maa tage sin Straf derfor, og naar det endelig skulde være, burde man lige saa vel ramme utugtige Mænd som utugtige Kvinder.

Med Hensyn til den saa stærkt omtalte Side af Sagen, Lægernes Standpunkt, vil jeg henholde mig til, hvad det ærede Medlem for 7de Kred (Vjerre) sagde, at det er bevisst af disse store Autoriteter rundt omkring i Landene, at der er ingen Sikkerhed ved det System, vi have, for Sygdommens Udbredelse. Jeg vil slutte med at takke de Mænd, der have taget Sagen op, og saa haabe paa, at vi om ikke ret lang Tid skulle blive enige om her i Danmark at affatte hele dette Uvæsen. Vi kunne ikke være det bekendt hverken for Gud eller Mennesker, vi kunne ikke staa som Lærere blandt vort Folk og prædike mod Utugt og saa her i Kjøbenhavn skilte dermed. Det er en saadan Madsætning, at vi ere nødt til at træde op derimod saa stærkt, som det er os muligt. Dermed vil jeg for mit Vedkommende anbefale dette lille Lovforslag til det høje Tings Velvilje i Haab om, at de Mænd, der have begyndt Sagen, baade i Gaardmissionen og de andre, der have optaget den, ville blive ved med at arbejde, indtil vi blive dette Uvæsen kvit.

Justitsministeren (Nellemann):

Jeg agter ikke at indlade mig paa en Diskussion om disse Spørgsmaal i deres hele Almindelighed; thi en saadan Diskussion vil